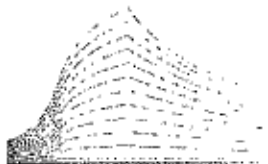

730103

Kopie
art. 792 GW
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

2814 *P*

Repertoriumnummer 2015 / 5834
Datum van uitspraak - 30 -06- 2015
Rolnummer 2011/AR/3189

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgemaakt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest
(bevestiging)

Hof van beroep Brussel

Arrest

1^e kamer,
burgerlijke zaken

Aangeboden op 03 JUL 2015
Niet te registreren D'HOOGHE K

COVER 01-00000210325-0001-0016-01-01-1

INZAKE VAN :

De heer **G** , wonende te
, woonstkiezende op het kantoor van zijn raadsman Meester Raf
VAN GOETHEM, advocaat te 3000 LEUVEN, Mechelsestraat 107-109,

appellant tegen een vonnis uitgesproken door de rechtbank van eerste
aanleg te Brussel van 17 oktober 2011,

vertegenwoordigd door Meester Raf VAN GOETHEM, advocaat te 3000
LEUVEN, Mechelsestraat 107-109,

30-06-2015

TEGEN :

1) De heer **D** , wonende te :

2) De heer **V** , wonende te

3) De heer **S** , wonende te

geïntimeerden, vertegenwoordigd door Meester Geert GLAS, advocaat
te 1150 BRUSSEL, Tervurenlaan 268 A,

Gelet op de procedurestukken:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis uitgesproken door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel op 17 oktober 2011, beslissing waarvan geen akte van betekening wordt overgelegd;

PAGE 01-00000210325-0002-0016-01-01-4

- het verzoekschrift tot hoger beroep neergelegd ter griffie van het hof op 3 december 2011;
- de conclusie van appellant neergelegd ter griffie op 25 oktober 2012;
- de syntheseconclusie van geïntimeerden neergelegd ter griffie op 26 november 2012.

Gehoord het mondeling advies van het openbaar ministerie gegeven ter zitting van 13 april 2015 ertoe strekkende het bestreden vonnis te willen bevestigen.

Gehoord de advocaten van partijen ter openbare terechtzitting van 13 april 2015 en gelet op de stukken die zij neerlegden.

Het hoger beroep en het incidenteel beroep werden regelmatig naar vorm en termijn ingesteld en zijn bijgevolg ontvankelijk.

I. Voorwerp van de vorderingen.

30 -08- 2015

1.1. De oorspronkelijke eis van appellant strekte ertoe geïntimeerden te horen veroordelen tot (1) betaling van een schadevergoeding van 5.000 euro plus de gerechtelijke intresten wegens schending van zijn recht op naam, het recht op goede naam, het recht op afbeelding, het recht op privacy en de zorgvuldigheidsnorm door het publiceren van een aantal artikels in Het Laatste Nieuws en (2) publicatie van de uitkomst van de uitspraak op één van de eerste drie bladzijden van de krant Het Laatste Nieuws.

Eerste geïntimeerde vroeg de vordering onontvankelijk te verklaren minstens ongegrond terwijl geïntimeerden sub 2 en 3 verzochten de vordering ongegrond te verklaren.

1.2. De eerste rechter heeft de vordering t.a.v. de drie geïntimeerden ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

1.3. In hoger beroep herneemt appellant zijn aanvankelijke vordering met dien verstande wat de publicatie betreft dat hij thans vraagt *een proportionele publicatie van de uitkomst van de uitspraak in Het Laatste Nieuws*. Appellant heeft ter zitting van 13 april 2015 afstand gedaan van zijn vordering voor wat de publicatie betreft.

In ondergeschikte orde – en voor het eerst in hoger beroep - wordt om de aanstelling van een deskundige gevraagd *voor zover zou geoordeeld worden dat het oorzakelijk verband niet voldoende bewezen is*.

1.4. Bij incidenteel beroep vordert geïntimeerde sub 1 de vordering niet ontvankelijk te verklaren.

Geïntimeerden sub 2 en 3 vragen de bevestiging van het bestreden vonnis.

II. De relevante feiten.

2.1. De eerste rechter heeft de feiten die aanleiding hebben gegeven tot huidige geschil precies en volledig omschreven zodat het hof desbetreffend verwijst naar het bestreden vonnis.

2.2. Samengevat komt het hierop neer dat appellant geriater en oncoloog is, werkzaam in het Regionaal Ziekenhuis Sint – Maria te Halle en in het Jules Bordet Instituut te Brussel.

Op 15 mei 2008 werd door een patiënte (= mevrouw Marie .....) en haar familie (= echtgenoot, zonen en dochter) een eenzijdig verzoekschrift neergelegd bij de rechtbank van eerste aanleg te Brussel teneinde appellant te bevelen een kunstmatige ventilatie via een canule uit te voeren bij die patiënte, m.a.w. om bij die patiënte kunstmatige beademing toe te passen wat hii zou geweigerd hebben *vanwege de uitzichtloze situatie*. Mevrouw Marie – geboren op 1955 - was alsdan als kankerpatiënte opgenomen in de dienst Palliatieve Zorg van het Regionaal Ziekenhuis Sint – Maria te Halle en dit sedert 24 april 2008.

De verzoekende partijen overwogen in hun verzoekschrift o.m. dat *de hardnekkige weigering van de behandelende geneesheer enkel en alleen gestoeld is op algemene pronostieken, zonder rekening te houden met het feit dat deze behandeling in het verleden bewezen heeft wel degelijk een efficiënte behandeling te zijn voor Marie (= eerste verzoekster) en zonder rekening te houden met de wens en het recht van de patiënt op een langer leven en verder nog dat gelet op de positieve resultaten van de afgelopen jaren op vlak van beademing eerste verzoekster en medeverzoekers de mening zijn toegedaan dat via een kortstondige behandeling van kunstmatige beademing er kans tot langer leven (een paar weken, maanden...) bestaat waaraan eerste verzoekster veel belang hecht en hetwelk de geneesheer haar ontzegt.*

De rechtbank ging in op dat verzoek en legde bij beschikking van 16 mei 2008 aan eenieder, onder meer aan appellant en aan het Regionaal Ziekenhuis Sint – Maria te Halle, het bevel op om op eerste verzoek van de patiënte en/of

3 0 -06- 2015

haar echtgenoot, zonen en dochter de behandeling van kunstmatige ventilatie via de canule (= drukgecontroleerde spontane ademhaling met machinale ondersteuning) onverwijld op te starten evenals alle andere behandelingen te verlenen ter verhoging van de levenskwaliteit van de patiënte, dit alles op straffe van een dwangsom van 1.000 euro per vastgestelde overtreding en per overtreder en per dag vanaf de betekening van de beschikking. Deze beschikking werd op verzoek van de verzoekende partijen betekend bij exploit van 16 mei 2008 (= dag van de uitspraak). Mevrouw is enkele dagen na deze beschikking overleden.

Volgens appellant zou deze beschikking in strijd zijn met het beginsel dat een arts niet gerechtigd is een behandeling uit te voeren die geen positieve gevolgen kan hebben en zou een dergelijke beslissing – zoals opgelegd door de rechtbank – enkel aan de arts toekomen.

2.3. Deze gerechtelijke beslissing heeft blijkbaar veel weerklank gekregen binnen verschillende media (= Gazet Van Antwerpen, De Standaard, Het Laatste Nieuws, de lokale televisie – zender RING TV...).

Appellant is de mening toegedaan dat de artikels die desbetreffend verschenen zijn in Het Laatste Nieuws op 9 juni 2008, 13 juni 2008, 19 juni 2008 en 12 juli /13 juli 2008 met respectievelijk als titel "Moeder wilde leven, zelfs met veel pijn", "Nog klachten over diensthoofd palliatieve zorgen in Halle", "Iemand van 98 krijgt geen medicamenten meer" en "Twaalf klachten tegen diensthoofd ziekenhuis Halle" krenkend en lasterlijk zijn.

Hij verwijt verder aan geïntimeerden in de publicatie van 13 juni en 19 juni 2008 (her)gebruik te hebben gemaakt van een archiefphoto van hem zonder dat zijn toelating hierover werd gevraagd.

2.4. Geïntimeerde sub 1 is hoofdredacteur bij Het Laatste Nieuws en geïntimeerden sub 2 en 3 zijn beiden journalisten van deze krant.

III. Bespreking.

3.1. Geïntimeerde sub 1 (= de hoofdredacteur) voert aan dat de vordering in zoverre tegen hem gericht niet ontvankelijk is bij toepassing van artikel 25, lid 2 van de gecoördineerde Grondwet dat stelt dat *wanneer de schrijver bekend is en zijn woonplaats in België heeft, de uitgever, de drukker of de verspreider niet kunnen vervolgd worden* (= de getrapte aansprakelijkheid).

30 -06- 2015

De grondslag van deze bepaling bestaat in het garanderen van een zo ruim mogelijke persvrijheid. Voornoemde bepaling is van toepassing in burgerlijke zaken¹.

De eerste rechter heeft terecht geoordeeld dat de hoofdredacteur niet wordt gedekt door deze trapsgewijze aansprakelijkheid en dat de grondwettelijke regel niet uitsluit dat ook de hoofdredacteur aansprakelijk kan gesteld worden. De hoofdredacteur moet zich tevens gedragen als een normaal, voorzichtig en zorgvuldige persoon in soortgelijke omstandigheden geplaatst. Hij is verantwoordelijk voor de eindredactie van een artikel en dient er zich van te vergewissen dat de journalisten die artikels voorleggen dit met de nodige beroepsernst hebben opgesteld.

De bedoeling van de getrapte aansprakelijkheid bestaat er immers in te voorkomen dat de censuur van de Staat, waarmee definitief wilde gebroken worden, zou vervangen worden door de censuur van de uitgever of van de drukker². Indien immers ook drukkers en uitgevers zouden worden blootgesteld aan vorderingen tot het bekomen van belangrijke schadevergoedingen, is het niet ondenkbeeldig dat de drukkers en uitgevers, om zich te beschermen, elke tekst die tegen iemand of tegen de overheid enige kritiek zou bevatten systematisch zouden weigeren te drukken of te verspreiden waardoor de persvrijheid door een soort interne censuur (opnieuw) aan banden zou kunnen gelegd worden. Een hoofdredacteur wordt in deze in wezen aangesproken als medeauteur, en hem vrijstellen beantwoordt niet aan de doelstellingen die de getrapte verantwoordelijkheid beoogt.

De eerste rechter heeft dan ook op grond van de juiste wettelijke motieven de vordering t.a.v. geïntimeerde sub 1 tevens ontvankelijk verklaard.

3.2.1. De vordering van appellant is gesteund op enerzijds de artikelen 1382 e.v. B.W. en anderzijds artikel 1384, lid 3 B.W.

Hij is de mening toegedaan dat het recht op vrije meningsuiting – zoals beschermd door artikel 10 EVRM – geen absoluut recht uitmaakt maar o.m. beperkt wordt door de rechten van anderen, waaronder het recht op goede naam, het recht op afbeelding en het recht op privacy. Het is juist de aantasting van die individuele rechten die appellant aanklaagt ingevolge de publicatie van de gewraakte artikels in de krant "Het Laatste Nieuws".

¹ Cass. 31 mei 1996, R.W. 1996 – 97, 566; Grondwettelijk Hof, nr. 47/2006, 22 maart 2006.

² Parl. Hand. Kamer, 1860 – 1861, 20 april 1861, 1161; A. MASR, Overzicht van het Belgische Grondwettelijke recht, 1980, nr. 502.

3 0 -06- 2015

3.2.2. Het EVRM waarborgt de vrijheid van meningsuiting in artikel 10 dat als volgt luidt:

"Eenieder heeft recht op vrijheid van meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid een mening te koesteren en de vrijheid om inlichtingen of denkbeelden te ontvangen of door te geven, zonder inmenging van overheidswege en ongeacht grenzen. Dit artikel belet niet dat de Staten radio - omroep - , bioscoop - of televisieondernemingen kunnen onderwerpen aan een systeem van vergunningen."

Het Europees Hof en zijn instellingen hebben steeds benadrukt dat de vrijheid van expressie en informatie een fundamentele pijler vormt voor een democratische rechtsstaat.

Die vrijheid houdt, volgens de Straatsburgse instanties, ook in dat er plaats moet zijn voor inlichtingen en denkbeelden die ergeren, schokken of verwarring kunnen zaaien, zolang er maar niet wordt aangezet tot racisme, haat of geweld. Zonder botsing van ideeën is er geen pluralisme, verdraagzaamheid en openheid van geest.

30 -06- 2015

De vrijheid van meningsuiting wordt aldus geplaatst in het kader van de voor de democratische samenleving kenmerkende brede maatschappelijke discussie, waarin van ieder individu wordt verwacht dat hij of zij zich op een autonome wijze een mening vormt en dit op basis van de hem ter beschikking staande informatie³.

De vrijheid van meningsuiting slaat in beginsel niet alleen op de vrijheid om meningen te uiten, maar ook op de vrijheid om "inlichtingen" of "informatie" te verspreiden.

3.2.3. De in artikel 10 EVRM gewaarborgde vrijheid van meningsuiting is echter geen absoluut recht.

Een beperking van die vrijheid is mogelijk, indien de beperking (1) voorzien is bij wet in de materiële zin, (2) steun vindt in een van de beperkingsgronden die zijn opgesomd in artikel 10.2 EVRM (= openbare orde, gezondheid, goede zeden, de bescherming van de goede naam of de rechten van anderen) en (3) indien de beperking noodzakelijk is in een democratische samenleving. Uit de rechtspraak van het Europees Hof mag worden afgeleid dat van de drie toetsingscriteria het derde (= noodzakelijk in een democratische samenleving)

³ Zie J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, p. 577 e.v., nr. 817 e.v.

het belangrijkste is⁴. In tegenstelling tot de Belgische Grondwet⁵ sluit het EVRM preventieve beperkingen principieel niet uit.

3.2.4. Het Hof van Cassatie heeft in een aantal arresten voornoemde beginselen toegepast en dit in hierna volgende bewoordingen:

"Een beperking van de vrijheid van meningsuiting is nodig in een democratische samenleving wanneer zij beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid, op voorwaarde dat de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel en de beperking verantwoord is op grond van relevante en toereikende motieven.

Uit de beslissing van de rechter moet niet alleen blijken dat hij het recht op vrije meningsuiting heeft afgewogen tegen de andere rechten bedoeld in artikel 10.2 EVRM, zoals het recht op goede naam, maar dat de opgelegde beperking, in acht genomen de context waarin de mening werd geuit, de hoedanigheid van de partijen en de overige bijzondere omstandigheden van de zaak, beantwoordt aan een dwingende sociale noodwendigheid en pertinent is en dat door de opgelegde beperking de evenredigheid wordt geëerbiedigd tussen het aangewende middel en het beoogde doel.

30 -06- 2015

*De verplichting voor de rechter om bij zijn beoordeling de mening te plaatsen in de context waarin deze wordt geuit, houdt in dat wanneer bewoordingen meerdere betekenissen kunnen hebben die betekenis in aanmerking moet worden genomen die volgt uit de inhoud en de context van de publicatie en waaromtrent diegene die aan de hand van deze publicatie een maatschappelijk debat wil aangaan, geen onduidelijkheid laat bestaan."*⁶

Uit het voorgaande blijkt derhalve dat de vrijheid van meningsuiting één van de essentiële grondslagen van elke democratische samenleving uitmaakt. Zij geldt voor alle soorten inlichtingen of denkbeelden en niet alleen voor de intellectuele auteur van de uitdrukking zelf maar ook voor eenieder die, op de een of andere manier, rechtstreeks of onrechtstreeks bijdraagt tot de verspreiding van de beschermde boodschap. Zij is een grondbeginsel en de mogelijke uitzonderingen of de redenen om die vrijheid te beperken, moeten op beperkende wijze worden uitgelegd, zelfs wanneer daardoor andermans rechten in het gedrang komen⁷.

⁴ D. VOORHOOF, "De vrijheid van expressie en Informatie en de rechtspraak van de ECRM en het EHRM betreffende artikel 10 EVRM (1958 – 1994)", Mediaform 1994, p. 117 e.v.

⁵ Artikel 19 G.W. waarborgt de vrijheid van meningsuiting op alle gebieden, behoudens bestraffing van de misdrijven die ter gelegenheid van het gebruikmaken van die vrijheid worden gepleegd, en verbiedt derhalve principieel de overheid de uitoefening van die vrijheid te onderwerpen aan een preventieve controle op de meningsuiting.

⁶ Cass. 12 januari 2012, www.cass.be.

⁷ Cass. 23 mei 2011, www.cass.be.

Het is bovendien niet de taak van de rechter om in de plaats van journalisten te beslissen hoe deze verslag moeten uitbrengen. Zij mogen een polemische, méér nog, een agressieve toon aanslaan en zelfs een denigrerend, méér nog beledigend taalgebruik aanwenden, wat beschermd wordt door voornoemde wetsbepalingen. Het gebruik van dergelijke bewoordingen verantwoordt op zich de beperking niet van de vrijheid van meningsuiting van degene die ze in de mond neemt.

3.2.5. Er zijn niettemin een aantal grenzen aan de persvrijheid die een vorm van vrije meningsuiting uitmaakt.

De pers dient o.a. rekening te houden met de reputatie en de rechten van anderen en met de noodzaak om de bekendmaking van vertrouwelijke informatie te verhinderen⁸.

De pers moet tevens binnen de eigen "deontologische regels" en de bestaande strafrechtelijke bepalingen handelen⁹. De journalist mag niet foutief optreden en de fout moet beoordeeld worden vanuit het perspectief van een normaal zorgvuldig en omzichtig journalist in dezelfde concrete omstandigheden geplaatst.

30-06-2015

Dit kan onder meer de verplichting inhouden om uitspraken die als feiten naar voren worden gebracht op hun waarheidsgehalte te controleren. Wanneer een journalist gehandeld heeft volgens de deontologische regels – o.a. op basis van betrouwbaar bronnenmateriaal – en de berichtgeving een maatschappelijk belang vertoont, moet bij de beoordeling van klachten op grond van de aantasting van de eer en de goede naam of de privacy, een groter gewicht toegekend worden aan de vrijheid van meningsuiting dan aan het recht op privacy¹⁰.

Hierbij dient een onderscheid gemaakt te worden tussen waardeoordelen en uitspraken over de feiten. In tegenstelling tot wat de waardeoordelen betreft, kan de juistheid van uitspraken over de feiten achterhaald worden. Een beperking van de vrijheid om een waardeoordeel te vellen zal doorgaans neerkomen op een ongerechtvaardigde beperking van de vrijheid van meningsuiting.

Bij uitspraken over de feiten mag een grotere omzichtigheid gevraagd worden van diegene die de uitspraak doet. Dit belet niet dat ook de uiting van

⁸ Zie Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) nr. 91/2006, 7 juni 2006, overweging B.20.1.

⁹ Zie VOORHOOF, Juristenkrant 2006/135, p. 12.

¹⁰ Zie Hof Mensenrechten, arrest TAMMER en ROIRE t. Frankrijk, 21 januari 1999; arrest WHITE t. Zweden van 19 september 2006.

waardeoordelen kan beperkt worden indien voor die oordelen elke feitelijke basis ontbreekt¹¹.

3.2.6. Vooraleer te kunnen oordelen over een mogelijke fout begaan door de eindredacteur dient eerst onderzocht te worden of de journalisten die de gewraakte artikels geschreven hebben de zorgvuldigheidstoets doorstaan, voorzien in artikel 1382 e.v. B.W. in het licht van de beginselen die hier voren uiteengezet werden.

3.2.7. Geïntimeerde sub 3 schreef het (eerste) artikel verschenen in Het Laatste Nieuws op 9 juni 2008 onder de titel "*Moeder wilde leven, zelfs met veel pijn*", artikel dat volgens appelland zijn goede naam zou hebben geschonden.

Er dient dus een afweging te gebeuren tussen enerzijds het recht op goede naam en anderzijds de vrijheid van meningsuiting en bij deze afweging dient als uitgangspunt genomen te worden of het sanctioneren van de vrijheid van meningsuiting in een democratische samenleving absoluut noodzakelijk is om de goede naam van appelland te vrijwaren.

30-06-2015

Het desbetreffende artikel geeft overwegend de feitelijke omstandigheden weer zoals deze ervaren werden door de zoon van Marie . De zoon, , wordt expliciet vermeld in het artikel samen met een foto van hem die op zijn beurt een portret toont van zijn inmiddels onlangs overleden moeder. Het is overigens die zoon die de pers opzocht om zijn verhaal te kunnen doen. Het feit dat in dat "verhaal" de naam van appelland wordt vernoemd, is geen fout in de zin van artikel 1382 e.v. B.W.

Gezien – eerder uitzonderlijk – door een rechtbank aan o.a. een arts werd opgelegd de therapeutische behandeling van een terminale patiënt verder te zetten onder straffe van een dwangsom is het begrijpelijk dat een dergelijke beslissing de pers haalde¹². Hierdoor kwam een maatschappelijk debat aan de gang over hoe omgaan met terminale patiënten. Daar appelland voorstander is van de strekking om bij terminale patiënten geen behandelingen meer uit te voeren die geen positieve gevolgen kunnen hebben, is het logisch dat hij als verdediger van deze stelling met naam en toenaam vernoemd wordt. De vermelding van de naam beoogt niet appelland als arts schade toe te brengen in welke zin ook maar beoogt het "grote publiek" te informeren over een maatschappelijke situatie met een zekere sociale relevantie.

¹¹ Zie o.a. Hof Mensenrechten, arrest PEDERSEN en BAADSGARD van 19 juni 2003.

¹² De hoofdgeneesheer van het ziekenhuis waar appelland tewerkgesteld is, zal desbetreffend stellen: "*Dat een rechter op basis van een beschikking op eenzijdig verzoek zoets afdwingt, heb ik nog nooit meegemaakt in mijn loopbaan.*"

Bovendien werd appellant in het verleden reeds gecontacteerd door de pers in een gelijkaardige problematiek waaraan hij toen zelf meegaf dat *het voeden van deze demente hoogbejaarden een volkomen nutteloze medische handeling was en hun lijden nodeloos zou hebben gerekt*. Appellant werd overigens vóór het publiceren van het gewraakte artikel gecontacteerd door Het Laatste Nieuws en in de publicatie staat dat hij niet wenste te reageren, dat hij verzocht het ziekenhuis te bellen dat op zijn beurt niet wenste te reageren zolang het advies niet was ingewonnen bij de Orde van Geneesheren.

Tenslotte wordt erop gewezen dat appellant als oncoloog toch geacht wordt te weten dat terminale patiënten en/of hun familieleden hun leven en/of het leven van een dierbare soms – weze het nodeloos – nog langer willen rekken en zodoende een afscheid wensen uit te stellen en dat bijgevolg de medische/therapeutische kijk op de zaak versus de persoonlijke en emotionele gevoelens van de betrokkenen hierbij in botsing kunnen komen. Een dergelijk debat wekt een zekere maatschappelijke interesse waaraan een journalist moet voldoen door publicaties die dan gebeuren – zoals terecht opgemerkt door de eerste rechter – *naargelang de stijl eigen aan de krant*.

30 -06- 2015

Het is juist door een dergelijk debat te ontwikkelen via krantenartikels en andere media dat de wijze van behandelen van terminale patiënten bespreekbaar en toegankelijk wordt wat alleen maar kan leiden tot een beter begrip over de houding die artsen aannemen/moeten aannemen bij terminale patiënten.

In de gegeven context kan dan ook geen fout verweten worden aan geïntimeerde sub 3 die het desbetreffende artikel opgesteld heeft.

3.2.8. Naast voornoemd artikel zijn in Het Laatste Nieuws nog 3 artikels verschenen, met name op 13 juni 2008 onder de titel *"Iemand van 98 krijgt geen medicamenten meer"*, op 19 juni 2008 onder de titel *"Nog klachten over diensthoofd palliatieve zorgen in Halle"* en in de editie van het WE van 12 - 13 juli 2008 onder de titel *"Twaalf klachten tegen diensthoofd ziekenhuis Halle"*.

Deze artikels zijn van de hand van geïntimeerde sub 2.

Deze artikels geven het vervolg weer van het verdere verloop van deze zaak. De zoon had in het eerste artikel (= 9 juni 2008) aangekondigd dat hij een klacht zou neerleggen bij de Orde van Geneesheren wat hij ook gedaan heeft. Er is ook veel reactie gekomen op het eerste artikel met heel wat getuigenissen van personen die het standpunt van de zoon van mevrouw deelden. Gelet op de aard van het onderwerp en de gevoeligheid

ervan bij familieleden die in gelijkaardige omstandigheden een dierbare hebben moeten afgeven is het aannemelijk dat hierover verschillende standpunten worden ingenomen en is het niet foutief van dergelijke stellingnames/opinies/persoonlijke meningen in de verf te zetten.

Er zou sprake kunnen zijn van een zekere eenzijdigheid in de gewraakte artikels gezien uit de lezersbrieven - die ook gepubliceerd werden in Het Laatste Nieuws - blijkt dat er tevens familieleden zijn die uiterst tevreden waren met de aanpak van appellant maar zoals de eerste rechter volkomen terecht opmerkt, moet er rekening mee gehouden worden dat de krant in kwestie *bekend staat om zijn eerder sensatie – gerichte stijl en vormgeving* en dient de fout bijgevolg beoordeeld worden in het licht van deze concrete omstandigheden. Bovendien werd in het artikel *"Nog klachten over diensthoofd palliatieve zorgen in Halle"* naast de weergave van een getuigenis van een familielid die het niet eens is met de zienswijze en aanpak van appellant aan toegevoegd: *"De Orde der Geneesheren nuanceert"*.

Bij de afweging van beide belangen komt andermaal als niet bewezen voor – in de gegeven concrete omstandigheden - dat het sanctioneren van de vrijheid van meningsuiting in een democratische samenleving in deze absoluut noodzakelijk is om de goede naam en andere rechten van appellant te vrijwaren.

3.2.9. Ten overvloede wordt hierbij nog opgemerkt dat ook in andere kranten het standpunt ingenomen door appellant en deze aangenomen door de rechtbank nader besproken werden. Zo verscheen in het Nieuwsblad en in de Standaard een artikel onder de titel *"Rechter dwingt arts patiënt te behandelen"* wat andermaal aangeeft dat de wijze van behandelen van een palliatieve patiënt aanleiding heeft gegeven tot een ruim maatschappelijk debat.

In de Gazet van Antwerpen van 8 juni 2008 verscheen eveneens een artikel onder de titel *"Rechter dwingt dokter om patiënt te behandelen"* waarin gesteld wordt dat *de rechter ongemeen streng was voor de oncoloog* terwijl in feite de argumentatie van de verzoekende partijen – zoals weergegeven in hun eenzijdig verzoekschrift - in de mond wordt gelegd van de rechter in kwestie die zich in zijn beschikking beperkt had tot de "eenvoudige" vaststelling dat *gezien de elementen van het verzoekschrift en de eraan toegevoegde stukken, gezien de hoogdringendheid en de absolute noodzakelijkheid er aanleiding toe bestaat het verzoek in te willigen in de mate zoals hierna bepaald*. Tot een dergelijke soort van berichtgeving is Het Laatste Nieuws niet eens overgegaan en appellant heeft blijkbaar geen probleem met die wijze van berichtgeving.

30-06-2015

Even ten overvloede wordt verwezen naar de beslissing van de Raad van Journalistiek die op 14 mei 2009 – na een klacht van appelland - het volgende meegaf:

"In de diverse artikelen werd enkel ingegaan op het professioneel optreden van klager. Deze problematiek is van maatschappelijk belang.

Om die reden maakt het noemen van de naam van klager en het tonen van zijn foto geen inbreuk op de privacy (zie: RvdJ, 2009-03, Rombouts t/ Het Laatste Nieuws, 12 maart 2009). De feiten werden onpartijdig verzameld en weergegeven. De persoonlijke levenssfeer van klager is nooit aan bod gekomen. Het Laatste Nieuws heeft aan klager meer dan eenmaal de gelegenheid geboden om op de berichtgeving te reageren. Hoewel dit in algemene bewoordingen, zonder schending van het beroepsgeheim, mogelijk was geweest, heeft klager er de voorkeur aan gegeven, niet te antwoorden."

3 0 -06- 2015

Op grond van deze motieven werd de klacht van appelland verworpen als ongegrond.

3.3. Gezien geen persoonlijke fout wordt aangehouden in hoofde van geïntimeerden sub 2 en 3 kan geïntimeerde sub 1 niet aansprakelijk worden gesteld op grond van artikel 1384, lid 3 B.W.

Een verder onderzoek van deze rechtsgrond dringt zich bijgevolg niet op.

Gezien geen fout in de zin van artikel 1382 e.v. B.W. aangehouden wordt in hoofde van geïntimeerden sub 2 en 3 kan er evenmin sprake zijn van het plegen van enig misdrijf zoals omschreven in het Strafwetboek.

3.4. Appelland beklagt er zich tenslotte over dat zijn recht op afbeelding zou zijn geschonden in twee van de geciteerde artikels.

De publicatie van een afbeelding van (relatief) publieke personen of van particulieren die in een actualiteit van algemeen belang betrokken zijn, maakt geen fout uit wanneer de publicatie strekt tot een informatie in het kader van deze actualiteit en niet gepaard gaat met een inbreuk op het recht op privacy.

Het recht op informatie ontstaat wanneer de actualiteit het privé – domein overstijgt en een kwestie van algemeen belang wordt waardoor het recht op afbeelding in zekere mate ophoudt toe te behoren aan de oorspronkelijke titularis om het voorwerp te worden van een recht op informatie van de bevolking.

Appellant wordt telkens afgebeeld in zijn doktersjas dus als professioneel in het vak en volledig neutraal. De afbeeldingen zijn geenszins kwetsend of spottend. Op die foto's kan nergens enig verband worden gelegd met het privé – leven van appellant. Uit die gepubliceerde foto's kan geen inbreuk op de privacy worden afgeleid. Hij kwam in de actualiteit n.a.v. een beschikking genomen op eenzijdig verzoekschrift en uitgesproken op 16 mei 2008. Deze beslissing werd door een aantal geneesheren als "opzienbarend" beschouwd en "in tegenstrijd met hun deontologische code". Niet alleen het Laatste Nieuws deed hierover berichtgeving maar vele andere media. Hierdoor werd appellant een relatief publieke persoon.

De Privacycommissie waartoe appellant zich gericht heeft, stelde in haar brief van 20 januari 2010 dat wat het bekendmaken betreft van persoonsgegevens (naam, voornaam, afbeelding) de toestemming van de betrokkene slechts één van de toelaatbaarheidsgronden is opgesomd in artikel 5,a van de Privacywet en dat ingeval van uitzending of publicatie een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke voor de verwerking of van de derde aan wie de gegevens worden verstrekt en anderzijds het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van betrokkene die echter niet zwaarder mogen doorwegen.

De publicatie van dergelijke foto's in de gegeven concrete omstandigheden maakt geen schending uit van het privé – leven van appellant of enige inbreuk op zijn privacy. Geïntimeerden beschikten over een gerechtvaardigd belang om in dit uitzonderlijk en belangrijk maatschappelijk debat het publiek zo goed mogelijk te informeren wat de verwerking van persoonsgegevens rechtvaardigt.

Ten overvloede wordt hierbij nog opgemerkt dat voor soortgelijke feiten die zich voordeden in 2000 appellant blijkbaar ook reeds in de pers gekomen is en dat hij toen aanvaard heeft dat er foto's van hem werden genomen die mochten gepubliceerd worden. Deze foto's werden in de gewraakte artikels opnieuw gebruikt – met vermelding dat het om archiefphoto's ging – met een informatief oogmerk in het kader van de specifieke professionele activiteiten van appellant.

3.5. Het bestreden vonnis wordt dan ook integraal bevestigd.

Verder wordt verwezen naar de pertinente motieven van de eerste rechter die – voor zoveel als nodig - hernomen worden in zoverre ze niet tegenstrijdig zijn met de motieven ontwikkeld in huidig arrest.

Alle overige door partijen ingeroepen middelen zijn niet terzake dienend in het licht van wat voorafgaat.

3.6. Appellant begroot de rechtsplegingsvergoeding op 1.320 euro, wat het geïndexeerd basisbedrag is voor vorderingen die niet in geld waardeerbaar zijn.

Geïntimeerden vorderen dat het bedrag van 1.320 euro aan elk onder hen zou toegekend worden. In eerste aanleg vorderden zij gezamenlijk de toekenning van een bedrag van 1.200 euro (= niet – geïndexeerde basisbedrag). De eerste rechter kende hen gezamenlijk een bedrag toe van 1.320 euro.

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire vergoeding voor de kosten en erelonen van de optredende raadsman. Indien een advocaat verschillende partijen verdedigt met eenzelfde belang dient de rechtsplegingsvergoeding tussen hen te worden verdeeld zoals dat overigens ook het geval is met het totaal van de kosten en erelonen.

30-06-2015

Derhalve komt het bedrag van 1.320 euro toe aan geïntimeerden samen als de in het gelijk gestelde partijen.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Rechtdoende op tegenspraak ;

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken;

Gehoord het mondelinge advies van mevrouw A. BIJNENS, substituut procureur – Generaal, ter zitting van 13 april 2015.

Verklaart het hoger beroep en het incidenteel beroep beiden ontvankelijk doch ongegrond.

Bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt appellant in de kosten in hoger beroep, in totaal begroot

- In hoofde van hemzelf op € 1.506 (186 rolrecht + 1.320 rechtsplegingsvergoeding), en
- In hoofde van geïntimeerden samen op € 1.320 rechtsplegingsvergoeding.

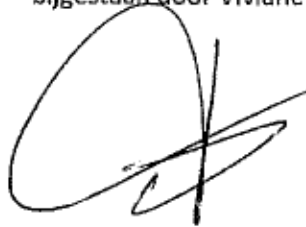

Aldus gevonnist en uitgesproken ter openbare terechtzitting van de burgerlijke eerste kamer van het hof van beroep te Brussel, op 30-06-2015

waar aanwezig waren en zitting hielden :

Astrid DE PREESTER,
Evrard JANSSENS DE BISTHOVEN,
Marc DEBAERE,
bijgestaan door Viviane DE VIS,

Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Griffier.

V. DE VIS

M. DEBAERE

E. JANSSENS DE BISTHOVEN

A. DE PREESTER

